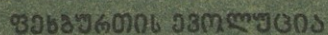

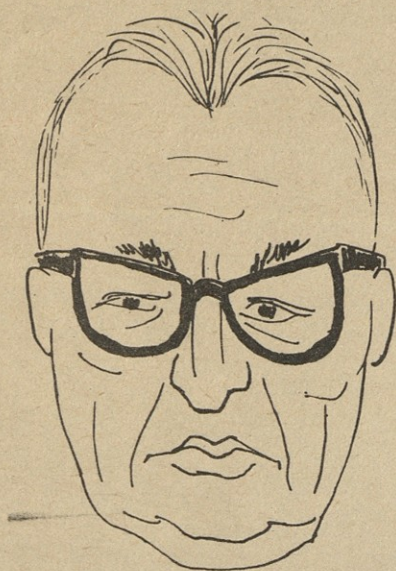
2. 67

— ზილმოვის მსაჯობა არ ვიცი და რა ვქნა?

დაბადების ორმოცდაათ წლისავე დაკავშირებით, გამოჩენილ ქართველ მწერალსა და მთარგმნელს — **ვახტანგ ზედიძეს** საბჭოთა ლიტერატურისა და თეატრალური ხელოვნების დარგში დამსახურებისათვის საქართველოს სსრ ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწის საპატიო წოდება მიენიჭა.

საბჭოთა
ლიტერატურა

ვახტანგ ზედიძე

ერს უყვარხარ და ერისთვის ოქროს გული გაქვს ტახტადა...
დღეს „ნიანგისთვის“ ვერ იცლი, სხვა ვახტზე დგახარ ვახტანგად.

რომელმან თარგმნე შექსპირი მაჩაბლისეულ მასშტაბით,
დაწერე დიდი ლექსივით „ცხოვრება ვანო მაჩაბლის“.

ურდაქტორე „ნიანგსა“, ნიჭს გაუსხენი კარები,
მერე კი ცივსა ნიავსა „ცისკარსაც“ არ აკარებდი...

გულით ვსვამთ შენს სადღეგრძელოს, და თუ ხარ ჩვენი ძამიე,
სულ ვახტანგურად გეწეროს, გეთარგმნოს მრავალჟამიერ!

დიდ ქართველ ენათმეცნიერს — აკადემიკოს **გიორგი ახვლედიანს** დაბადებიდან 80 წლისთავი შეუსრულდა.

გიორგი ახვლედიანს

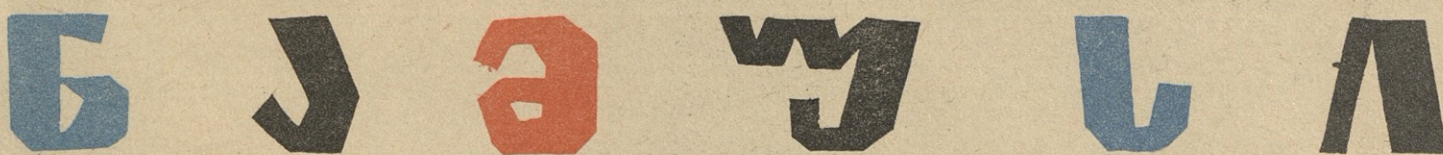
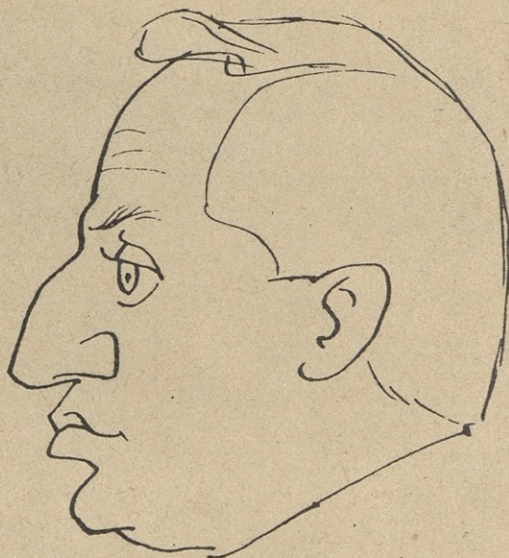
აწ ენა მინდა გამოთქმად, მისანო ბევრთა ენათა,
თმებში ჭაღარა ჩამოდგა, რომ ასე მძლავრად ენათა.

წახველ, ინდოეთს მიჰმართე, ინდოე ნახვა ინდოთა,
ილაპარაკე იმათებრ, თარგმანი არ გინდოდა.

შეზხარი უნივერსიტეტს — ქართველთა აღმა-მატერსა...
ოქროს ზოდები შეზიდე ტაძარსა შინა ნათელსა.

წინ კვლავ დიდების გზებია და დასაცლელი თასები;
კიდევაც დაიზრდებიან შენს ხელში ახალგაზრდები...

ხარ ფონეტიკის მოცარტი, დიდო გიორგი წმინდაო,
ერთხელ „ნიანგშიც“ მობრძანდი, ჰინდის ენაზე ვიდავოთ!

„ვისგანაც მისესხია, იმან იკითხოს, თორემ
მე რა მენალვლება?!“

უ ნ ა მ უ ს ა კ ა ც ი ა ს დ ლ ი უ რ ი დ ა ნ .

არ მამაჲ ვინმემ, ვალი არასოდეს მქონიაო,
სულ ერთია, არავინ დაიჯერებს, ვალი ყველას
ჰქონია, მაგრამ ყველას არ გადაუხდია. არ გადაუხ-
დია იმას, ვისაც არ უფიქრია გადახდა, თორემ იმ-
დენს არ ისესხებდა, რამდენის გადახდასაც ვერ
შესძლებდა, მით უმეტეს განვადებით.

არსებობს მეტად ხელსაყრელი საშუალება იმი-
სა, რომ შეიძინო ტელევიზორი, რადიოლა, კოს-
ტუმი, პალტო, პიანინო, სარეცხი მანქანა და სხვა
ათასი მსხვილმან-წვრილმანი მაშინაც კი, როდეს-
აც ფულით არა გაქვს გატენილი ჯიბე. მიზრძან-
დით მაღაზიაში, გადაიხადეთ საქონლის ღირებუ-
ლების მხოლოდ მეოთხედი და მერე ნელ-ნელა და-
ფარეთ ვალი. მხოლოდ გახსოვდეთ, სახელმწიფო-
სგან სესხულობ და არა ბიძაშვილ-ნაცნობისგან,
და კიდევ გახსოვდეთ, რომ ჯერჯერობით ჩვენს
ქვეყანაში საქონელი უფასოდ არ არის და ნუ ეც-
დებით მოგლენებს წინ გაუსწოთ.

ცხაკაიას რაიკოპაკეშირის გარეუბნის მომხ-
მარებელთა საზოგადოების ერთ-ერთი თანამშ-
რომელი, მოეწყო თუ არა ზემოაღნიშნულ ორგა-
ნიზაციაში, მაშინვე შეუდგა საკუთარი ოჯახის მო-
წყობას. თანამდებობაც ხელს უწყობდა და დაიწყო
ნისიად შესყიდვა ყველაფრის, თუკი რამე დე-
ფიციტური გამოჩნდა ცხაკაიას რაიონში — ჯერ
ორსაწოლიანი დივანი შეიძინა, რომელიც ასეთი
წესით გაყიდვას არ ექვემდებარებოდა, ვალი არ
გაღიხადა, ან როგორ გადაეხდა, როდესაც ცოტა
ხანში მაღაზიაში გამოჩნდა იმპორტული კარადა.
აღვა და ისიც იმავე წესით შეიძინა. შემდეგ გა-
მოჩნდა საძინებელი ოთახის გარნიტური. მოეწო-
ნა და აბა, რა ექნა, ისიც ამავე წესით შეიძინა.
ოჯახში სარეცხი მანქანის საჭიროებაც დადგა და
შეიძინა კიდევ „ოკა“. არ იხდიდა ვალს, მაგრამ
რევიზია დაესხა თავს და რაღა ექნა, იმოვნა ათას
შვიდასი მანეთი და ვალი დაფარა, უფრო სწო-
რად რომ ვთქვათ, იძულებული გახდა დაეფარა.

თბილისელმა გ. დ-მ პირდაპირ პროფესიად
გაიხადა განვადებით საქონლის გატანა, როგორ-
ღაც იმოვა ყალბი ცნობა, თითქმის და იგი № 26

სახლმმართველობის სახლმმართველია და 1964
წლის 14 ოქტომბერს თბილმრეწველობის № 34
მაღაზიიდან გამოიტანა ტელევიზორი „სტარტი“
და რადიოლა „კომეტა“, გადასახდელი დარჩა 261
მანეთი და 75 კაპიკი. იმავე წლის 30 ოქტომბერს
იმავე მაღაზიიდან წაიღო ტელევიზორი „რეკორ-
დი“ და სარეცხი მანქანა, გადასახდელი დარჩა
262 მანეთი და 50 კაპიკი.

გ. დ. თბილმრეწველობის № 91 მაღაზიასაც
ეწვია და 1964 წლის 18 ოქტომბერს გამოიტანა
ტელევიზორი „სიგნალი“, გადასახდელი კი 261
მანეთი დატოვა. იმავე მაღაზიიდან გ. დ-მ 1965
წლის დადგომასთან დაკავშირებით, 1 იანვარს
„შეიძინა“ რადიოლა და სტაბილიზატორი და, რა
თქმა უნდა, გადასახდელი თანხაც დატოვა, თუმცა
ამჯერად შედარებით ცოტა რაოდენობის, სულ 198
მანეთი და 75 კაპიკი.

უნდა ვიფიქროთ, რომ გ. დ. ტელევიზორების
კოლექციონერია, თორემ, აბა, რად დასჭირდებო-
და ერთი წლის მანძილზე სამი სხვადასხვა მარკის
ტელევიზორის გამოტანა?

კიდევ ერთი რამ არის საფიქრებელი — სახლმ-

საქსი ქაქვალსმლა ვმნაჰა...

ღმერთმა დალაზვროს, მეუღლეს
ვინც თმის შეღებვა ასწავლა,
იმ შევდლის შემდეგ მის გვერდით
არც ყოფნა მინდა, არც გავლა.

ორშაბათს თმა რომ ყვავს უგავს,
შაბათს ოფოფის ფერია,
კვირას სტაფილოს თავი აქვს,
ნამღვილად გადამერია.

სამშაბათს წითლად ბრიალებს,
ყაყაჩოსავით ანათებს,
ოთხშაბათსა და ხუთშაბათს
დახვევის საქმეს განაგებს.

ან თმა დაეწვეს, გაცვიფდეს,
ქიმდახვევით რომ იხურებს,
ხალხს მრავალცოლა ვგონივარ,
სუყველა ეჭვით მიყურებს!

ღმერთმა დალაზვროს, მეუღლეს
ვინც თმის შეღებვა ურჩია,
იმ ქმარს შევენატრი, ამ „განხრით“,
ვისაც რომ თავი ქულში აქვს!

აუაური გოგიაზვილი

ყუჩი და ბეზ ზნეზ

ერთ ძალს, რომელიც თავისი სილამაზისა და გემოვნების წყალობით
კარგად იყო ცნობილი ქალაქში, რაღაც დაავადების გამო ცალი ყური მო-
აჭრეს.

საავადმყოფოდან რომ გამოეწერა, ლამაზ ქალს შერცხვა, ცალყურიანი
როგორ ვეჩვენო ხალხსო და მოკვეთილი ყურის მხარეს თმა ჩამოიშალა,
თავსამკაულიც იმავე გვერდზე მოიქცია და ჩვეული მანერით შინისკენ
გასწია.

მეორე ღღეს, რას ხედავს, ქალაქის თითქმის ყველა ქალი ცალ მხარეს
თმაჩამოშლილი და თავსამკაულმოქცეული დადის. ლამაზ ქალს გულზე
მოეშვა — კიდევ კარგი, მართო მე არ მქონია ყური მოკვეთილი.

ა. ნაღარაია

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— ამოდი, გიჟო, წავიდა რევიზია!

მართველობა № 26 მასობრივად იძლევა ცნობებს
მალაზიებისთვის, საქონლის განვადებით გამოსა-
ტანად, და ამას მალაზიის მუშაკები ყოველგვარი
ეჭვის გარეშე ღებულობენ.

შ. ა. და ს. ა. საგარეჯოს რაიონის სოფელ ბადი-
აურის მკვიდრნი არიან. შ. ა. უფრო მარიფათიანი
აღმოჩნდა და ტელევიზორი „რუბინ-106“, რომე-
ლიც ერთადერთი მოვიდა რაიონში, განვადებით
გამოიტანა. ს. ა. ოდნავ ნაკლებს დაჰაბულდა და
ტელევიზორი „აელიტა“ შეიძინა, ვალის გადახდა-
ზე კი არც ერთს არ უფიქრია.

თავი გორელებმაც გამოიჩინეს და სასამართ-
ლომდეც კი მივიდნენ. მათ შორის არიან: დაზღვე-
ვის ინსპექციის თანამშრომელი გ. ბ., რომელმაც
1962 წელს გამოიტანა მაცივარი, საკონსერვო
ქარხნის თანამშრომელი ე. წ., რომელმაც 1964
წელს რადიოლა შეიძინა, ამავე ქარხნის მეორე
თანამშრომელი ე. ბ., რომელმაც 1964 წლიდან
ტელევიზორი „სტარტ 3“-ის ვალი ღდემდეა და
ახვანი და სხვანი.

შეიძლება თქვას ვინმემ: თერჯოლა პატარა რა-

იონია და ამ პატარა რაიონში რამდენს არ უნდა
გადაეხადა ვალი, რომ სალაპარაკო იყოსო —
ჩიტი ბდღენად არ ღირსო, და აი, ამ პატარა რაი-
ონში, 1967 წლისთვის გადაუხდელი ნისიის
თანხა სამი ათას ცხრაას ორმოცდაათ მანეთამდეა.
აი ისინი, ვისთანაც ეს უზარმაზარი თანხა ბანდ-
დებოდა:

გ. ბ., თერჯოლის საწარმოო კომბინატის თა-
ნამშრომელი, ბ. ა. და მ. მ., თერჯოლის ღვინის
ქარხნის მუშაკები; კ. ა., გოდოგანის სასოფლო
საბჭოს წარმომადგენელი, გ. ა., თერჯოლის სა-
ბავშვო ბაღის თანამშრომელი, მ. ჭ., საზნოს
სოფსაბჭოს წარმომადგენელი, ვ. ჩ., ქვემო სი-
მონეთის კოლმეურნეობის წევრი და სხვანი და
სხვანი.

მართალია, პიანინო უკვე აღარ არის ფუფუნე-
ბის საგანი, მაგრამ უიმისოდ გაძლება შეიძლება,
მით უმეტეს მაშინ, თუ კაცს არა აქვს მისი შეძე-
ნის საშუალება.

შეუძლიათ თუ არა პირველი გახანგრძლივებუ-

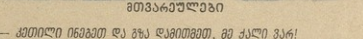
ლი ღღის სკოლის თანამშრომელს ს. ლ-ს, ხაოია-
ნი ქსოვილების ფაბრიკის მუშაკს თ. ლ-ს, მარ-
ცხენა ნაპირის კვებავატობის მალაზია № 33-ის
მუშაკს ხ. ი-ს პიანინოს ყიდვა, არ ვიცით, მაგრამ
ის კი ვიცით, რომ მათ სამივემ № 22 მუსიკალური
მალაზიიდან განვადებით გამოიტანეს პიანინოები
და აღარ გადაიხადეს დარჩენილი თანხა: ს. ლ-მ
— სამას თოთხმეტი, თ. ლ-მ — სამას ოცდარვა,
ხოლო ხ. ი-მ — სამას ოთხმოცდაათთხმეტი მანე-
თი, ერთად კი — ათას ოცდათექვსმეტი მანეთი.

ვინ იცის, რამდენი ნიჭიერი პიანისტი და კომ-
პოზიტორი იყო, რომელთაც არ ჰქონდათ ინსტრუ-
მენტი იქნებ მართო იმიტომაც, რომ მაშინ განვა-
დებით არ ვაჭრობდნენ მალაზიები?

ბევრია, ძალიან ბევრი ვალგადაუხდელთა გვა-
რები, მაგრამ ჩვენ მათ ჯერჯერობით არ ვასახე-
ლებთ. მომავალში კი თუ ასე გაგრძელდა, პირო-
ბას ვიძლევიტ მათი ფოტოსურათებიც კი გამოვაქ-
ვეყნოთ.

გარი მებრძოლი

ენის მწარმოებლები

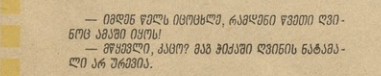
[illegible]

— კეთილი ინებეთ და გზა დაგიტოვებთ. მე ქალი ვარ!

[illegible]

6. ԼՊՏՈՒՅ

Ձեռագիր թուղթի վրա

— იმდენ წელს იტოხსლე, რამდენი წვეთი ღვინო
ნოვს ავათი იყო!
— თქვენი, კაცო? ვაჰ ჰქვამთ ღვინოს ნატამა-
ლი არ უნდათ.

(იუმორისტკა)

იმ ლაშქარს სათავე წამოეყვანი, თვლიდა ვერცხვად
და ვეცაცხეობდო, ყველა რადიონამღელსე, მაგრამ თბი-
ლისში არსებულადგომის სტუმრად.

მეორე დღითი დაბარეხულიყნა თვინა თვინა თვინა
მოსკოვლი მგზობარი ყენია. ყენია, მოვესტეხენო, რუ-
სეთში დასაწყისა ჰქვია და ვეცახს. ჩემი ეს მგზობარი ვაჟი
გახლდით. ჰო, მოქოლად, დამადგა თვინა ჩემი ყენია
მოსკოვლი დღითი და მახარა.

— ამა, მოხრა ახლა შენი დღივითაა, ამ საღამოს ისეთ კონკრეტულ მოვლემებზე, ისეთა, რომ გულს ვარდ-გულად ვიწვინო!

— რაღა საქმე-მეთქი და ექნიათ ორი ბილეთი დამიძირო. რაც მართალია, მართალია, ძალიან გემეზბარდა. საბრძოლველო ფორსმაშინისი ვიკოლური ვეკრძიტის „ოპონობისა“ კონკრეტულ მეკრძეგმელა მეგზავრია.

— სხვადასხვა საბრძოლველო მოკირთი და ექნისათა

ერთად მეორე რიგში გამოვიძინე. დაიწყო "იზობოიან" ინტერვიუ. დაიწყო, პირადად მე დაიწყო! პირველყოფი სიმღერით დაპყრეს მსმენელები ტალღა-ტალღა. "იზობოიან" წყერებმა, მაინც მე ქართული აქცენტით შესრულებულმა, პოპოლიკონები ვეჩივრებ "სულ გაღიზიანებულიყო" მსმენელი, ბიპი, ბაჰ!, იმასებს და იმასებს. მერე ეს-პანური სიმღერა დააგრიალეს ჩვენმა ბიჭებმა და ახლა

პატივ გავიძღვო:
 — ნაწილილი ესანებუი არიან!
 — ესანებუი კი არა, გენი ბავსეის ნათესავები
 არიან! — გომოსდა აქო-იქნეს, კუხრა, გუქსავენი
 ავტონტელი, რეპაველი-პაპაველი სიმღერის სულ
 ანაწილი ჩააგრილეს, მერე ბაზილიური სიღერა წა-
 მოქცეს პირბეჭეულად, ავტონტელი — იგლის-
 ლად, ავტონტელი — გუქსაველად, ანაწილი — იგლის-
 ლად, ავტონტელი — აბაგულად, ეთიპური — იგლის-
 ლად, იგისური — იგლისური და იგისური — პარტულად.
 — ღდა, ღდა, რამდენი ეს სკოლიანთა!
 — და, აბა, ნაწილილი პოლიტიკური არიან! — დ-
 ტაქველი გუბიძისდენ. — იგისიოპა! მძინელ-მაყურებ-

ბოლოს, სულ ბოლოს, უკაცრავად პასუხია, ივანერს და იმღერეს ვერც წოდებულნი ქართული სიმღერა. ზოგმა თქვა კარგიათ, ზოგმა თანამედროვეთა და ღვინამ მე შეიძინა, რას იტყვიო. მე ვუპასუხე, რომ ეს სიმღერა ისეთივე ქართულია, როგორც მე ვარ ინდონეზიელი-მთქმო.

მიზივდა, რომარი გულისწყურისო და თუკალები, უჩხლი ბოროტის მიხედოდა, თითქმის ყო ყოფილიყის დამა-
მუცხეა. მე გუდა მომიხედა ჩემს თავზე, მაგობარი რომ
ჩაუყვდა უჩხლივ მოგმობიარევიდა, მე... ვერბოი. ჩო-
ნისაჲს აიუყვდა გელი და ისიკ გუდავდა, ვილიქი
ერთი ახალგაზრდა კაცი, ერთბაშისაჲს ვამეყვდილები და
ვერბოილი. ხაზივი გაკვირევილი გიყურებდა, თავზე
აქეწიდა და ამბობდა:

— აი, რას ინახავს კუმბარიტი ხელოვნება, თუთა მა-
მაკაციტოვი აი აიცილოდა საჭირიქელის ფილარეონის
უყალბობა ვკარებდა, მოხობიო¹.

శ్రీకృష్ణ కృతగీత

ბასილი შეკრალა პუკირის ქუჩაზე, შენისაგან მან დაიწყო თავისი მოღვაწეობა. მისი მოღვაწეობის კეთილშეშობა, „რა მოგვალა“, მარტა ექსპლუატაციის მიზნით ადგილი უნდა და მხოლოდ ხელის მიღმა, გარეუბრეზე იხედებან შენისგან ასეთის დიქტანტს, თუკი ეს სწავლის სწავლე და მზის თუ არა მარ, ადგილი დანახა. რა მოგვალა, შენისგან თავის მოგვარება.

იქვე, ფანჯარაში, მომან რამდენიმე კაცი, ზურგიით დგას მილიციელი, რომლის იქ ყოფნა ბარდის გვეს, რომ ეს ადგილი კომინტერნაცი.

— ღაბაშ, ჭრდი დაიჭირე!
წიდას რომ შერბეს იმეანდა — არაფერი მესმისო — ეს ეკი ახლა ხედავთ შორის ამბობს:
— კი, ჩემი თვალში წაახვე, ის იყო ჯიბეში ხელი ჩაუყო მჭკალეებს და მამწვე წაუღო აფერ,
ის ეკცმა.
— ჭრდი რა იქნა?

— ეს არის, — ვუთხრებო, — და ყველა შემთხვევისთვის, გარე ვადაც.
— ახლა გული უნდათ, — დავუთხოვთ ამის გადაწყვეტილ დღესაც, რომელიც
ძლიერ მოთმის საწყისად საეს ჩამოვს.
— რა გადგებათ არაა!
— ასეთი რამ უნდასა!
მითრისა შემოვლილ მძებრებს ეს ახსნა-განმარტება აძლევს კურთ მფრვე.
— გული მყოფ, გმისნ, ბერი გული მყოფ ლაბარია!
— ზედი ზედი ბაღს, — მაოთისა დღესაგრა.

მაგრამ კარმა მომხმარებელი ამის დაგეგმვას, იჭერის მთავარად მოწყობას ამხ. მთავრობა დღემდე არ სძერძვებდა და დავითის თქმით მასვე უნდა გადაეცა. ვიდასს მომხმარებელი, ადამიანები და თავის გზას გაუღდა. ზოგს წასვლა უნდა, მაგრამ ფრეს თორეც, წამდაუწმ უკან იყრება: იმეც გაუიგო, რა მომდის.

ბრძოლ. რა მომდის — მომხმარებელი, რომელიც უფროდელ იკრებიან პუშკინის სკვერში.

— მეორე, რეფორმა, — ხალხიანად გამოჩნდება მძლავრ ფეხბურთის პოპულარიზაციის გამო.

— გაა, — აღმოცდა მძღოლს, სკაზე ჩაიკეცა და მაშინვე რადიოთი შეატყობინა მგზავრებს ახალ¹ ამბავი.

ტროლეიბუსი ადგილს მოწყდა და უჩვეულო სისწრაფით გაქანდა ქუჩაში. დიდბანს იმპლა სენ-საქიეთი აღუვლებულ მგზავრთა ყაფად.

— ამ დროს გაიღო შენახული სკოლის კარი და გამოვიდა დამთავებული, რომელსაც ცოცხი და ვერარ ეჭირა ხელში. მანვეც სახლი შევიტოვა.

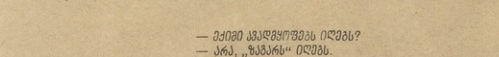
— რა იყო, რა მოხდა, რა ამბავია? — სტყუასკათა დაყარეს შეკითხვები. დამთავებელს კი შეყვინდა, შემდეგ კი დაჟერწოდა, შე არაფერს ზნერჩია, და წელში გაიშრათა, შევიტოვა კოვლის-სკოლის ჩოლი და ჩაიხიფიფა:

— ეს კაცი ცოლმა საცდურადმა დაიჭირა და ჩვეტი ქნა. მილიონის განყოფილება შორს არის, ანტიბო ჩვეთმა შეჩიფიფა, შენახული სადარბაზო, საწყისი გარეგნა...

၈. ၁၁၆၀၁၆၇၁၀

ლ. ბუნიატოვი

ნახ. ჯ. ლოლუას

— არა, „ზაბარს“ იღებს.

ნახ. მ. აბაშიძის

— დეიდაშველით, ქალის სავსეობი სომ არ გეძნებათო?

დახასიათება

იხილეთ დიდი მალაზია, რომელზეც დიდი ასობით რუსულად და ქართულად ეწერა — „სორცი, თევზი... Рыба, Мясо“, მაგრამ შიგ არც რუსულად, არც ქართულად არ იყო არც თევზი, არც სორცი. — როგორი კაცია თქვენი ასალი დირექტორი? — შეგკითხა გამყიდველს შემოწვეული მუშტარი. გამყიდველმა მთქმარებას ამოაყოლა: — Ни рыба, ни мясо.

გულთბილი გაქცევა

რესტორნის დირექტორს პენსიაზე აცილებდნენ. მომსახურებელი ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ლაპარაკობდა მის დიდ სამეურნეო დამსახურებაზე. — შენ რა ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ლაპარაკობდი ჩენა დირექტორზე! — შეგფოთებოთ უთხრა შესვენებაზე ბუღალტერმა. — რა გქნა, უწყვეტი სტაჟი არა აქვს, ნახევარი ცხოვრება ციხეში გაატარა. საღამოს დასასრულს იუბილარს საჩუქრები გადასცეს: ნაბადი, ყაბალახი და სანადირო თოფი. უკანა რიგებიდან ვიღაცამ წამოიყვირა: — ძველი ყაჩაღი რომ იყო, ვიცოდი, მაგრამ ას-ლა პენსიაში უშვებო, თუ ტყვეში?

1:0

ამბობდნენ, იმ ლექტორს მატრიკულში თუ ფულის ნიშანი არ ჩაუდგ, ნიშანს ვერ მიიღებო. იმასაც ამბობდნენ, რომდენ ათიანსაც ჩადებ, იმდენ ერთიანს სწერსო. ისიც კი თქვენ... მაგრამ რას დაფიქრებო ჭორებს. აგერ, სახეგარდღილებული გამოვიდა ერთი. — რა მიიღე? — იგი ცერა თითს გეცავს. — თხი! — აბა შენ ხარ... ბარემ ათი მანეთიც დაგება-ტყენია! — ...ბიჭებო, ნახევარი საათით მათხოვეთ ორი ოცდასუთიანი... ორ ოცდასუთიანთან ჩუმად ვდებ მატრიკულში და გამოცდაზე შევდივარ. როგორც შევდივარ, ასევე გამოვდივარ, — სახეგარდღილებული. გავრბივარ დერეფანში და ზეღში მატრიკულს ვატრიალებ! მერე უცებ რაღაც მახსენდება, სირბილითვე გვრუნდები უკან გამოცდაზე და ლექტორს მიამიტად ვეუბნები: ბოდიში, მატრიკულში ორი ოცდასუთიანთან იდო, თქვენ სომ არ ამოვიღიათ?..

სამგის კაცი

დღეს ერთდროულად ოთხ თათბირზე ვარ წასაკ-ლედი, — თქვა მძიმედ მმართველმა და ამოხსენ-შა. — სხვა გამოსავალი არ არის: ერთ თათბირს მე

თვითონ დავეწვები, მეორე თათბირზე შლაპას და-ტოვებ, მესამეზე — პორტფელს და მეოთხეზე — კალთაზე. ერთმა ენაწადებულმა ყველას გასაგონად წაილა-პარაკა:

— სულ ერთი არ არის, სად რომელი იქნებათ?!

ნაცნობი დილოგი

— მთელი ახალგაზრდობა მათრია, ხელისგულზე მატარა! — ახლა ნამეტანი მორყეულა. — რას იზამ! შენია, ვერ გამოცვლი! — სულ ხომ არ დაგარდნილა? — არა, ჯერ კიდევ დიდებს. — რამდენდირექტორია? — ერთი ლიტრა მთელ დღეს ჰყოფნის. — ერთი ლიტრა ჰყოფნის?! ავი ამბობდი, ზეთს სჭამსო?! — რის ზეთი, რაზე მელაპარაკებ? — მე შენ „ზაპოროჟეზე“ გეკითხები. შენ ვინაზე გეგონა? — მე მამჩემზე გელაპარაკებოდი.

დათუპრი სამსახური

ფსიქოლოგი დარაჯის სახელი ჰქონდა, დათვის არ აკარებდა სკას, თვითონ კი დათვურ სამსახურს უწევ-და — კოლმეურნეობის თაფლს ნახევარს კოლმეურნე-ობას აბარებდა, ნახევარს საკოლმეურნეო ბაზარზე ჰყიდდა. სადღაც ყური მოკრა კოლმეურნეობაში რე-გიზია მოდისო. კარის მეზობელი ჰყავდა ერთი შო-ნადირე, მაშინვე შეადგა კარზე: — დათვის ტყავი უნდა მომიყიდე! ძვირად დაუჯინა ემსაკობა მეზობელმა. დათვის ტყავში საჭურთარი ტყავი გააძრო. — რაო, რისთვის მინდაო? — ჰკითხა სტუმრის წასვლის შემდეგ ცოლმა ქმარს. — სადარაჯოზე მჭირდება, მიწის იატაკი მინდა დაფაროო. — აბა, სხვა რისთვის უნდა უნდოდეს?! ძველმა მონადირემ ეშმაკურად მოჭრუთა თვალის და თქვა: ...იატაკი კი არა, დანაკლისი აქვს დასაფარავი.

რატომ არ იცინის მმართველი?

— ამბობენ სიცოცხლე გადამდებიაო, ამ ჩვენი მმარ-თველის სახეზე კი ღმირილც არ მინახავს! — გაკვირ-ვებით ჩაილაპარაკა საფინანსო-საგეგმო განყოფილე-ბის გამგე. უცებ მეზობელი გადმოხარა მისკენ და ჩასჩურჩუ-ლა: — მაგას, ბატონო, აცრილი აქვს!

გაიოზ დახინანი

აფსუს! რა ოქრო კაცი იყავი, როგორ უბრალო, სათნო, ნათელი. არ გჭირდებოდა ხმაში იგავი და არც სიტყვების კორიანტელი.

ძმისთვის ძმობისთვის იყავ თანახმა, ტრფობით გაესებდა ერთი შეხედვაც. თვალს უხაროდა შენი დანახვა, გული ნატრობდა შენთან შესვედრას.

მაგრამ ახლა კი, ვერ გამოიგია, დაგკრა რომელმა ქარმა ბოროტმა? გგონია, ზეცა ფეხქვეშ გიგია, რაკი გიბოძეს ღირეჭტორობა.

ო, ის ბუღბუღის ჰანგი ნარნარი, რატომ გადიქცა ყვავის ჩხავილად? შენს ხმაზე კედლებს გააქვს ზანზარი და მოიწყინა ბაღში ყვავილმა.

მთელ დღეს იმისთვის ბრძოლა გიხდება, რომ ჰგავდე აფთარს შეუენლებელს! როცა კი უნდა გქონდეს მიღება, მაშინაც ურცხვად ჰკეტავ კარებებს.

სალამს ხომ უკვე კარგა ხანია, აღარ იმეტებ, აღარ იძლევი. ვეღარ გაგიგე, რა გიხარია, რომ ყველას ბღვერით უმასპინძლები.

სიტყვის თქმას, თითქმის საათს უნდები, ამდენი შხამი ან სად მოხელე. ცოლ-შვილსაც იმ ხმით ედიდგულები, ო, როგორც მოხსნილ თანამშრომლებს.

აფსუს! რა ოქრო კაცი იყავი, როგორ უბრალო, სათნო, ნათელი. არ გჭირდებოდა ხმაში იგავი და არც სიტყვების კორიანტელი.

გახტანგ გორგაძელი

საქართველოს მწერთა კავშირი

რუმინ ხუმარიანი. კვიცივით გვარზე ხტის: ძალიან უყვარს ხუმრობა, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ნასვამია... ამა წლის 13 იანვარსაც დათვრა ხუმარიანი და ხუმრობით მანქანა „მოსკვიჩი“ 408, სატრანსპორტო ნომრით „სლუ-99-22“-ის საჭე აგრეთვე ნასვამ მდგომარეობაში მყოფ მეგობარ იური არუთინოვს გადაუღო. მეგობრის გავლენით იურიც მოვიდა ხუმრობის ემსხვე და საჭეს გაეთამაშა, თუმცა ეს თამაში მას წლინახევრის გადით მართვის უფლების ჩამორთმევად დაუჯდა.

საინტერესოა, კიდევ ვის გაეხუმრება ხუმარა ხუმარიანი?!

ივანე ყიფიანი. ავტოკატასტროფის რეკორდსმენი. თვითნება. ივანეს ბევრი რამ გაეგონა თვითმფრინავების გამოცდის შესახებ და დიდი ხანია აწვალებდა მსგავსი გამოცდის ჩატარების სურვილი. მართალია, თვითმფრინავის მართვა არ ხელეწიფებოდა ივანეს, მაგრამ, მცირედენი ალკოჰოლის მიღების შემდეგ, თავისი მოტოროლერი „სვამ გრბ 29-82“ „ტუ-114“-ად მოეჩვენა.

წერას ატანილმა ყიფიანმა ისეთი ჯოჯოხეთური სიჩქარით მიაჯახა თავისი „ტუ-114“ გაჩერებულ „მოსკვიჩს“, რომ უკანა მარცხენა ფრთა და უკანა ბუფერი დაუზიანა. უკეთესი დღე არც თავისი მოტოროლერისთვის დაუყრია. ამის გამო ყიფიანს წლინახევრის ვადით მართვის უფლება ჩამოართვეს და გამოცდის გაგრძელების ხალისი წაართვეს, მაგრამ ყიფიანი რისი ყიფიანი იყო, თუ ბედს ბრმად დამორჩილდებოდა.

თავისი მოტოროლერის სიმტკიცის ხელახალი გამოცდის მიზნით, ნასვამი ყიფიანი, მართვის მოწმობის გარეშე, მიუჯდა საჭეს და იმდენს ეცადა, რომ დიდმის ხიდთან თავის მოტოროლერიანად მაღაყებზე გადავიდა. ყველაფერ ამას კი ყიფიანის საავადმყოფოში მოთავსება და სამი წლით მართვის უფლების ჩამორთმევა მოჰყვა შედეგად...

მაგრამ სახსრებში დაშლილი ყიფიანი მაინც არ იტყვის ისტიბარს, რამეთუ დიდი საქმე დიდი მსხვერპლის გარეშე არა კეთდება...

გრიგოლ ბაღდასარიანი, ვლადიმერ ტრუტნევი, სამუილ კუპულაძე, შალვა ქართველიშვილი, შალვა ნაპროსაშვილი. ავტოსულიგნები. მათ არავითარი სისხლით ნათესაობა არ აკავშირებთ ერთმანეთთან. მაგრამ საქმე მხოლოდ ამაზე როდია! სულით ნათესაობაც ძალიან ბევრს ნიშნავს...

ამ ავტოსულიგნებს იმდენად ერთნაირი ინტერესები და მისწრაფებები ამოძრავებთ, რომ ცოდვის გადიდება იქნებოდა, ისინი ერთმანეთს არ იცნობდნენ. ამიტომ ნიანგმა გადაწყვიტა, თვითონ ჩარეულიყო ამ კეთილშობილურ საქმეში და ისინი ერთმანეთისთვის გაეცნო.

ორიოდ სიტყვით ნიანგი მკითხველსაც გარკვევს საქმის ვითარებაში: ჯერ ერთი, „მათ ხუთთა გმირთა, მნათობთა, სჭირთ ალკოჰოლის მონება“ და მეორეც — ხუთივენი თავსდები არიან: სულაც არ დაგიდევნენ იმას, რომ მართვის უფლება, მიუტევებელ ცოდვითა გამო, ჩამორთმეული აქვთ, საჭეზე ამხედრებულები მერანევით მიაგვლეგებენ თავიანთ მანქანებს და თან მილიციის ინსპექტორთა მისამართით დიღინებენ: „თუ აქამომდე არ ემონა მას, არც აწ ემონოს შენი მხედარი“.

გნახოთ, სანამ გასტანს მათი გიჟური სრბოლა...

გვარამაძე შოთა ივანეს ძე. ვალე-თბილისის საფოსტო ვაგონის გამცილებელ-ინკასატორი. ცოტას წაიფერისტებს. ევალეზოდა ვალე-ხაშურის უბანზე სადგურის საღაროს ფულის მიღება და ბანკში ჩაბარება. ამ ბოლო ხანებში შოთას მოდგაწეობის ასპარეზი ევიწროვებოდა: ნელ-ნელა ყალბი საბუთების შედგენას მიჰყო ხელი და ბანკში ჩასაბარებელ ფულის საკუთარი ჯიბისკენ გზავნიდა. ამ გზით, უმნიშვნელო თანხა მიითვისა — 2 ათას მანეთამდე, რაც, მისი აზრით, სხენებად არ ღირს...

ნახ. მამია მალაზონიანი

— საკატეცემლო სტუმრები გვყავს და რას გვაჭმევთ?
— სირცხვილს...

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა

უსიტყვოდ (მეჩრდ)

ნახ. ა. კანელაშვილისა

— რა გზე იყო ასეთი, რომ ალაგ-ალაგ გაჰყავდი?
— გზე რა შუაშია, კლავა დამალილავა.

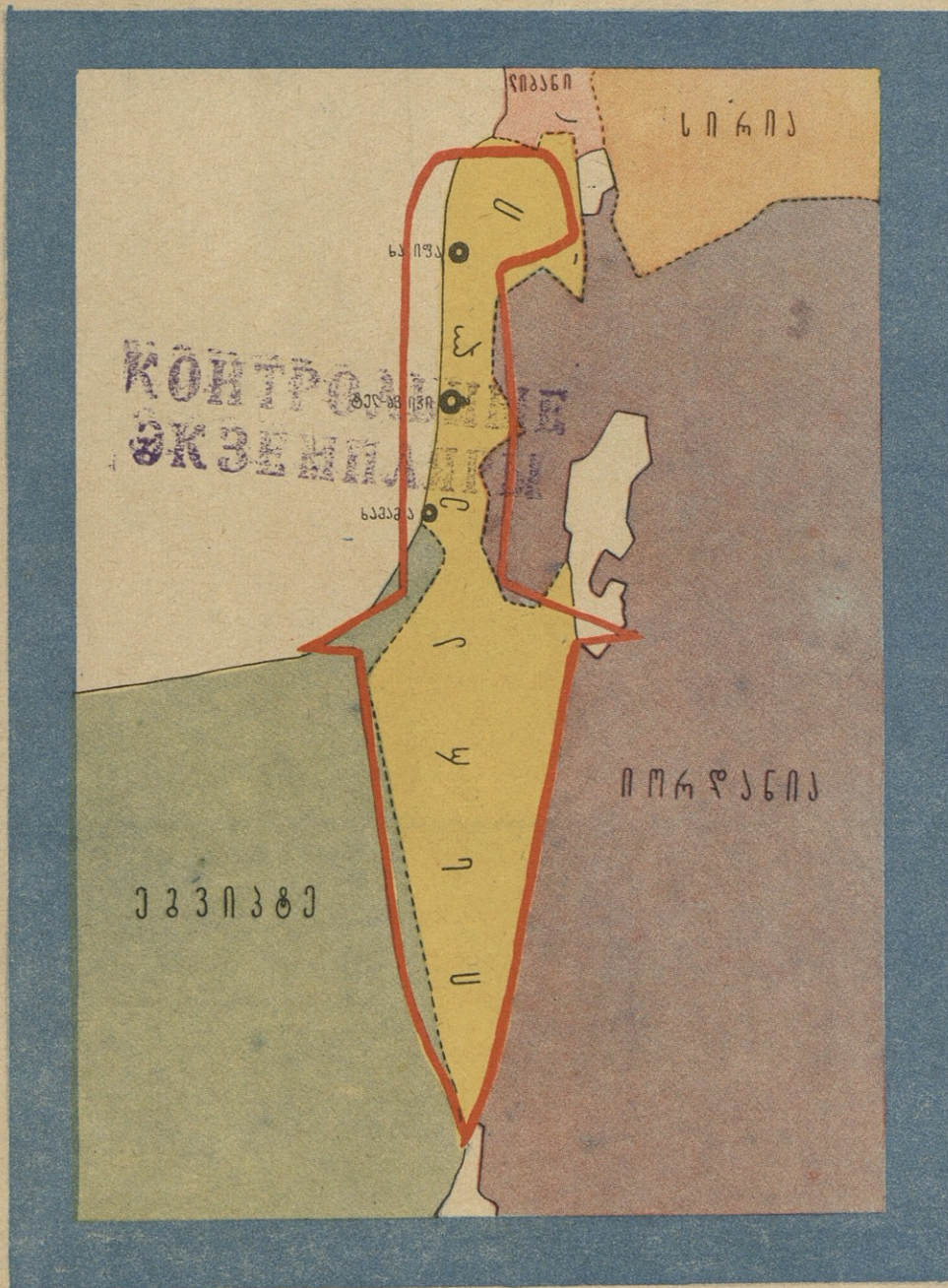
მთავარი რედაქტორი ნოდარ დუმბაძე. სარედაქციო კოლეგია: ზ. გოლჭავაძე (პ/მ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონი, ბ. ნიჟნაინიძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. შველიძე, ო. ჭილიძე. საბირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42. ტელ. 9-76-69, 3-10-78. თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. სპ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამოცემალოგა. ხელმოწ. დასახ. 28/VI 1967 წ. ქალ. ზოგადი 70x108/16 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმატა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმატა რაოდ. 1. სპ. კვ ცკ-ის გამოცემალოგის პ/კომპიანატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპკ. № 2560. უი 02154. ტირაჟი 64.000.

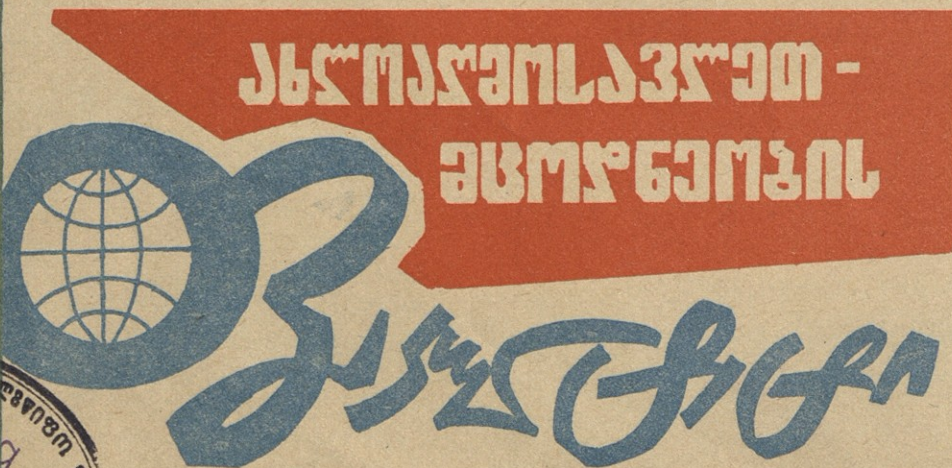
1
1967

67-469

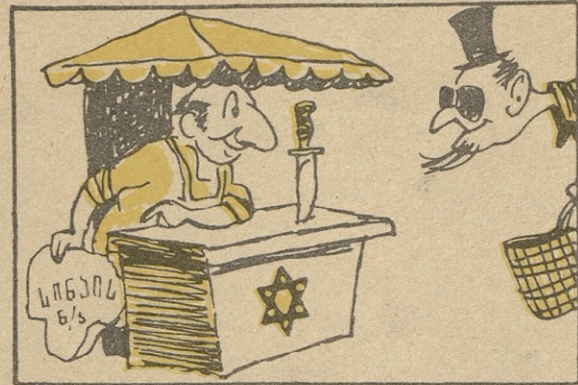
ნიანგის უნივერსიტეტი

დაბრძოლი ახლო აღმოსავლეთი

ისრაელის პრემიერ-მინისტრი, ეჰუდ ბარაკი, ლევი ეშკოლ სრულად დატოვა არ ცდილობს იმის დაფარვას, რომ ისრაელი ოკუპირებული ტერიტორიების დაბრუნებას არ აპირებს.

„ლევი“ საბჭოელი

თომას უილარსონი

საზარალი დასავლეთი

უღრან ტყეში შუალაშისას მხედარი უდარდელად მიდიოდა. მხედარმა დიდი გზა გამოიარა და უნაგირზე თვლემდა დადლილი. მოულოდნელად ცხენი შეჩერდა.

— სდექ! ხელები მაღლა!

ტყის ტყვიდან გზაზე მაღალი, წვერებიანი კაცი გადმოხტა. ორივე ხელში პისტოლეტები ეჭირა. კბილი-კბილზე დაჭერილი მგზავრი დამხედურს დაემორჩილა. მძარცველმა მას ცხენი და ფული წაართვა და მიიშალა. მხოლოდ დილით მიადწია გაუბედურებულმა მგზავრმა მახლობელ პატარა ქალაქამდე. მან პირველი შემხვედრი გააჩერა და ჰკითხა, თუ სად ცხოვრობდა მოსამართლე.

— აი იმ სახლში. მაგრამ თქვენ შის ნახვას ვერ ეღივებთ.

— რატომ?

— იმიტომ, რომ ის წუხელი მოჰყვება.

— აჰა... მაშინ მიმასწავლეთ, სად ცხოვრობს მერი.

— ეს შეუძლებელია.

— მაინც რატომ?..

— მერი დაპატიმრებულია.

— დაპატიმრებულია? რა მიზეზით?

— გამოირკვა, რომ მას მოუკლავს პოლიციელი.

— რა საშინელებაა. მაშინ ვთხოვთ შერიფი მომადგინოს.

— შერიფი ქალაქში არ არის. ის გაიპარა. წარმოიდგინეთ: ის გაიპარა პოლიციელის ცოლთან ერთად.

— მაშინ იმ პოლიციელთან მიმევანეთ. ის მაინც იქნება სახლში.

— კი, იქნება.

პოლიციელი საჩინბოში იყო. გაძარცვულმა მგზავრმა საჩინბოს კარი გამოაღო, შიგ შეიხედა და იმ წუთსავე უკან გამობრუნდა.

საჩინბოში მან თავისი ცხენი დიანახა. იქვე პოლიციელის ფორმაში გამოწყობილი მაღალი, წვერებიანი კაცი იდგა და ხელისგულით ცხენს არხეინად აჰმევდა შაქარს.

თარგმნა ვახტანგ ჟღენტაძე